மரபு வழி தமிழிலக்கண நூல்களில் பெயர்ச்சொற் பாகுபாடு

- கலாநிதி க. இரகுபரன் -

ஒவ்வொரு மொழியிலும் சொற்கள் வேறு வேறுபட்ட அடிப்படைகளில் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழ் இலக்கண நூல்கள் சொற்களைப் பெரும்பாலும் பெயர், வினை, இடை, உரி என்று நான்காக வகைப்படுத்தி நோக்குகின்றன. எனினும் தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகிய இலக்கண நூல்கள் பெயர், வினை என்னும் இரண்டையும்மாத்திரமே முக்கியமான சொல் வகைகளாகக் கொள்கின்றன. அவற்றுக்கு அடுத்த படிநிலையில் வைத்தே இடைச்சொல், உரிச்சொற்கள் பற்றி அவை பேசுகின்றன.[1] பெயரையும் வினையையும் போல தனித்தியங்கும் ஆற்றல் அற்றனவாய், அவற்றைச் சார்ந்து வந்தே இலக்கணப் பொருள் (grammatical meaning) உணர்த்துகின்றவற்றை இடைச்சொல் என்றும், அவ்வாறு சார்ந்து வந்தாலும் தனிப்பொருள் (lexical meaning) உணர்த்துகின்றவற்றை உரிச்சொல் என்றும் தமிழிலக்கண நூல்கள் கருதின எனலாம்.

பெயர்ச்சொல்

தொல்காப்பியர் பெயர்ச்சொல் பற்றிய வரைவிலக்கணத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. வினைச் சொல்லுக்கு அவர் உரைத்த வரைவிலக்கணத்தின்[2] மூலம் (வினையாலணையும் பெயர் தவிர்ந்த) பெயர்ச்சொற்கள் காலங்காட்டுவதில்லை வேற்றுமை ஏற்பன என்ற வரையறையைப் பெறலாம். அந்த வரைவிலக்கணத்தின் அடிப்படையிலே ï ஆனால் சற்று விரிவாக நன்னூலர் பெயர்ச் சொற்களுக்கான வரைவிலக்கணத்தைத் தருகிறார்:

இடுகுறி காரண மரபோ டாக்கம்
தொடர்ந்து தொழில் அல காலந் தோற்றா
வேற்றுமைக் கிடனாய்த் திணைபா விடத்தொன்று
ஏற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே[3]

எல்லா மொழிகளைப் பொறுத்த வரையிலும் பெயர்ச்சொல் தொடர்பான வரையறை குறைபாடுடையதாகவே கருதப்படுகிறது.[4] எனினும், தமிழின் பெயர்ச்சொல் தொடர்பான நன்னூலாரின் வரையறையில் மொழியியலாளர்கள் கணிசமான அளவில் திருப்தி காண்கிறார்கள்.

ñ≮ é .. காலம் தோற்றா வேற்றுமைக்கு இடனாய் é é ஆவன பெயரேô (*275*) என்னும் வரையறை பெயர்ச்சொல்லுக்குப் போதுமானதா என்பது முறையான கேள்வியே. óஇவ்வாசிரியர் இந்நூற்பாவில் பெயரின் இலக்கணத்தை முற்ற உணர்த்தியுள்ளார் எனப் பொருந்தாதுô என்னும் கருத்து நிலவுகிறது (பொன்னையா, *1976:33*). நன்னூலாரே இக்குறையை உணர்ந்திருக்கிறார் எனலாம். அவர் óதொழிலல காலம் தோற்றாô என்று கூறியிருப்பதைக் காண்க. அவர் கூறும் வரையறை முழுமையுடையதில்லை என்றாலும் அது நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தகுந்த முன்மாதிரி எனலாம்.ò[5]

எனவே, வேற்றுமை ஏற்றல் பெயர்ச்சொல்லின் முக்கிய பண்பு எனலாம். அதற்கு மேலதிகமாகப் பின்வரும் பண்புகளும் பெயர்ச்சொற்களின் இயல்புகளாக முன்வைக்கப்படுகின்றன.[6]

(1) பொதுவாக எல்லாப் பெயர்ச்சொற்களும் நல்ல, புதிய, பெரிய போன்ற பெயரடைகளுள் பொருத்தமானவற்றை ஏற்கும்.
(2) பெயர்ச்சொற்கள் எல்லாம் பொதுவாக எண் அடைகள், சுட்டு, வினா அடைகளை ஏற்கும்.
(3) பெயர்ச்சொற்கள் பொதுவாக ï ஆக, ஆகி என்னும் விகுதிகளைப் பெற்று வினையடையாகச் செயற்படும்.

நன்னூலார் திணை, பால் என்பன பற்றியும் இடம் பற்றியும் பெயர்ச் சொல்லோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறும் விடயங்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகும்.

ñé é é .. திணை, பால் இடத்து ஒன்று
ஏற்பவும் பொதுவும் ஆவன பெயரே.ò[7]

பெயர்ச்சொற்கள், உயர்திணை, அ∴றிணை அகிய இரு திணையிலும் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் ஆகிய ஐம்பாலிலும் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய மூவிடத்திலும் ஒவ்வொன்றுக்கோ (அவ் இருதிணை, ஐம்பால், மூவிடம் ஆகியவற்றுள்) பலவற்றுக்கோ உரியவையாகி வருவன என்பது மேற்படி சூத்திரப் பகுதியின் பொருள்.

தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தவரையில் பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணங்களுள் இதுவும் முக்கியமானதாகும். நன்னூலார் கூறிய இந்த இலக்கணம் தொல்காப்பியர் பெயர்ச்சொல் தொடர்பாக ஏலவே,

ñé é é é é é
பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை
யுயர்திணைக் குறிமையு ம∴றிணைக் குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு
மம்மூ வுருபின தோன்ற லாறேò[8]

ñஇரு திணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவிக்கு
முரிபவை யுரிய பெயர்வயி னானò[9]

என்னும் இரண்டு நூற்பாக்களிலும் கூறிய விடயங்களை அடியொற்றியவையாகும்.

பெயர்ச்சொல் வகைப்பாடு

வடமொழி இலக்கண மரபைப் பின்பற்றித் தமிழுக்கு இலக்கணம் எழுத முற்படாத தொல்காப்பியர், நேமிநாதர், நன்னூலார் முதலான தமிழிலக்கண ஆசிரியர்கள் யாவரும் இவ்வாறாக திணை, பால் அடிப்படையிலான வகை பாட்டினையே பெயர்ச்சொற்களுக்கான முக்கிய வகைபாடாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தொல்காப்பியர் திணை அடிப்படையிலான பகுப்பையே மேற்கொள்கிறார்.

அதன்படி அவன், இவன், உவன், அவள், இவள், உவள், அவர், இவர், உவர், யான், யாம், நாம், யாவன், யாவள். யாவர், ஆண்மகன், பெண்மகள், பெண்டாட்டி, நம்பி, நங்கை, மகன், மகள், மாந்தர் மக்கள், ஆடூ, மகடூ முதலான பல சொற்களைத் தந்து அவ்வாறானவை (ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் ஆகிய மூன்றும்) உயர்திணைப் பெயர்[10] என்றும், அது, இது, உது, அ∴து, இ∴து, உ∴து, அவ், இவ், உவ், யாது, யாவை, பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல முதலான பல சொற்களைத் தந்து அவ்வாறானவை (ஒன்றன்பால், பலவின்பால் ஆகிய இரண்டும்) அ∴றிணைப் பெயர்[11] என்றும் தொல்காப்பியர் பட்டியற்படுத்துகிறார். அவர் இரு திணைக்கும் பொதுவான பெயர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அத்தகைய பெயர்கள் யாவும் வினையோடு சேர்ந்து இயங்கும் நிலையிலேயே எத்திணை சார்ந்தன என்பது தெரியவரும் என்கிறார்.[12] அதுபோலவே பால்பகா அ∴றிணைப் பெயர்களும் வினையோடு சேர்ந்துவரும் நிலையிலேயே ஒருமை, பன்மை உணரக் கூடியனவாக இருக்கும் என்று அவர் கூறுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.[13]

எவ்வாறாயினும் தொல்காப்பியர் பெயரியலில் திணை அடிப்படையில் அன்றி வேறு எந்த அடிப்படையிலும் பெயர்ச்சொற்களை வகுக்கவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

நேமிநாதரும் தமது நூலில் பெயரிலக்கணம் கூறும் பகுதியான ௴பெயர் மரபு௴ என்பதில் பெயர்ச்சொற்களைத் தொல்காப்பியரின் பகுப்புமுறையின் அடிப்படையில் உயர்திணைப் பெயர், அ∴றிணைப் பெயர், (இருதிணை) விரவுப் பெயர் என மூன்றாகவே வகைப்படுத்துகிறார்.[14] வேறு எந்த அடிப்படையிலும் பெயர்ச்சொல் வகைப்பாடு அவரால் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

நன்னூலாரும் பெயர்ச்சொல்லை திணையின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்துகிறார் மேலதிகமாக பாலையும் அடிப்படையாகக் கொள்கிறார். திணை, பால் இரண்டும் உறழ்ந்த நிலையில் பெயர்ச் சொற்களை

(1) உயர்திணை ஆண்பாற் சொற்கள்[15]
(2) உயர்திணைப் பெண்பாற் சொற்கள்[16]
(3) உயர்திணைப் பலர்பாற் சொற்கள்[17]
(4) அ∴றிணை ஒன்றன்பாற் பெயர்[18]
(5) அ∴றிணைப் பலவின்பாற் பெயர்[19]
(6) பால்பகா அ∴றிணைப் பெயர்[20]
(7) இருதிணைப் பொதுப்பெயர்[21]

என ஏழாக வகைப்படுத்துகிறார். அவற்றுள் உயர்திணை சார்ந்த மூவகைப் பெயர்கள் (ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால்) தொடர்பாக விரித்துரைக்கும்போது வருமாறு வகைப்படுத்துகிறார்.[22]

(1) கிளை, எண், குழூஉ முதலிய பல பொருட்பெயர்கள்
(2) திணை (ஐவகைநிலம்), தேம் (தேசம்), ஊர், வான், அகம், புறம் முதலான இடப்பெயர்கள்
(3) யாண்டு (ஆண்டு), இருது, மதி, நாள் முதலான காலப்பெயர்கள்
(4) தோள், குழல், மார்பு, கண், காது முதலிய உறுப்புப் பெயர்கள்
(5) அளவு, அறிவு, ஒப்பு, வடிவு,é é .. முதலிய குணப்பெயர்கள்
(6) ஓதல்,ஈதல் முதலான தொழிற்பெயர்கள்
(7) அ, இ, உ என்னும் சுட்டெழுத்துக்கள்
(8) எ, ஏ, யா என்னும் வினாவெழுத்துக்கள்
(9) பிற, மற்று என்னும் இடைச்சொற்கள்

என்பவற்றை அடியாகக் கொண்டு பிறந்த னகர ஈற்று (அன், ஆன், மன், மான், ன்) பெயர்ச்சொற்கள் உயர்திணை ஆண்பாற் பெயர்கள் இவ்வாறே இவற்றின் அடியாகப் பிறந்து ள கரம் (அள், ஆள், ள்) இகரம் என்பவற்றுள் தகுந்ததை ஈறாகக் கொண்ட

பெயர்கள் உயர்திணைப் பெண்பாற் பெயர்கள் இவ்வாறே மேற்கண்டவற்றின் அடியாகப் பிறந்து பொருத்தமானவிடத்து (அர், ஆர், மார், ர்), கள் என்னும் விகுதிகளை ஏற்று வரும் பெயர்ச்சொற்கள் பலர்பாற் பெயர்கள் மேற்கண்டவற்றின் அடியாகப் பிறந்து து என்னும் விகுதியேற்றவை அஃறிணை ஒன்றன்பாற் பெயர்கள் மேற்குறிப்பிட்டவற்றின் அடியாகப் பிறந்து பொருத்துமிடத்து வை, அ, கள் என்னும் விகுதிகளுள் ஒன்றையோ பலவற்றையோ ஏற்றுவருவன அஃறிணைப் பலவின்பாற் பெயர்கள். இவை தவிர மரபுவழியாகப் பொருள் அடிப்படையில் ஆண்களையே சுட்டிவரும் நம்பி, ஆடூஉ, விடலை, கோ, வேள்,குரிசில், தோன்றல் என்பனவும் இவை போன்றனவும் உயர்திணை ஆண்பாற் சொற்கள் தோழி, செவிலி, மகடூஉ, நங்கை, தையல் முதலானவை உயர்திணைப் பெண்பாற் பெயர்கள். இவ்வாறே பிறவற்றுக்கும் பொருத்தமானவை கொள்ளத்தக்கன என்று சில உதாரணங்களையும் தருகின்றன, ஐம்பாற் பெயர்கள் தொடர்பாக விரித்துரைக்கும் நன்னூற் சூத்திரங்கள்.

நன்னூல் மேற்படி இருதிணை ஐம்பாற் பெயர்களுக்கு விதிவிலக்காகக் கொள்ளத்தக்கன என்ற கருத்தில் தருவனவே பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்,[23] இருதிணைப் பொதுப்பெயர்[24] என்னும் இரண்டுமாம். தமிழ்மொழியில் அஃறிணைப் பெயர்கள் ஒருமை வடிவில் நின்றே பன்மையையும் உணர்த்துவதுண்டு. பழந்தமிழில்

‘குளிர என் கண் குளிர்ந்தனவே’[25]

‘செய்யபாதம் வந்தென் சிந்தையுள் இடங்கொண்டனவே’[26]

என்பன போன்று இலக்கிய வழக்கிலும் சாதாரண பேச்சுவழக்கிலும் இத்தகு தன்மை நிலவிய நிலையில், இலக்கண ஆசிரியர்கள் அத்தகு வழக்குக் குறித்துக் கருத்துச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். இத்தகு பெயர்ச்சொற்கள் ஒருமை குறித்தனவா அல்லது பன்மை குறித்தனவா என்பதைத் தனிச்சொல் நிலையில் தீர்மானிக்க முடியாது. தொடர்நிலையில் எழுவாயாக வரும் அஃறிணைப் பெயர் ஒருமையா பன்மையா என்பதை அத்தொடரில் பயனிலையாக வரும் வினைச் சொல்லைக் கொண்டே தீர்மானிக்க முடியும்.

‘தெரிநிலை யுடைய அஃறிணை இயற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே’[27]

என்ற நூற்பா மூலம் தொல்காப்பியர் இந்த உண்மையையே வெளிப்படுத்துகிறார். தனிநிலையில் ஒருமை, பன்மை தீர்மானிக்க முடியாதனவாய் தொடர்நிலையில் பயனிலையாய் அமையும் வினைமுற்றின் மூலம் அல்லது பொருளமைதி மூலம் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டியனவான இத்தகு பெயர்களை நன்னூலார் தனியானதொரு

பெயர் வகையாகக் கொண்டு அப்பெயர் வகைக்கு ‘பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்’ என்ற தனியான கலைச்சொல்லையும் உருவாக்கினார்.[28] இதுபோலவே இருதிணைப் பொதுப் பெயர் என்பதும் தொல்காப்பியரால் விதிவிலக்கு என்றவகையில் சுட்டப்பெற்ற ஒரு பெயர்ச் சொல் வகையாகும்.

> “இருதிணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவிக்கும்
> உரியவை யுரிய பெயர்வயி னான”[29]

என்று தாம் சொன்ன விதிக்கு விலக்காக, உயர்திணைச் சொல்என்றோ அஃறிணைச் சொல் என்றோ வகுக்கப்பட முடியாதனவாக, இரு திணைக்கும் பொதுவாகவும் சில சொற்கள் வழங்கி வருவதை அவதானித்த தொல்காப்பியர், அத்தகு சொற்களும் தம்மளவில் நின்று திணையுணர்த்தாது, தாம் கொண்டு முடியும் வினைச்சொல் மூலமே திணையுணர்த்துவதைக் கண்டார். ஒருவருக்கு அல்லது ஒன்றுக்கு இட்டு வழங்கும் சாத்தன், வீமன் என்பன போன்ற இயற்பெயர்களும் சினை(உறுப்பு)யின் அடிப்படையில் சுட்டப்பெறும் பெருங்காலன், செங்கண்ணன், முடவன் முதலான பெயர்கள், சினையின் அடிப்படையிலான பெயரும் இயற்பெயரும் இணைந்த நிலையில் வழங்கும் கரிகால் வளவன், முடச்சாத்தன் என்பன போன்றனவும் தாய், தந்தை முதலான சில முறைப் பெயர்களும், இவை போன்றனவும் அவ்வாறு உயர்திணை, அஃறிணை இரண்டுக்கும் பொருந்தக்கூடியன. மாடு, நாய் முதலான வளர்ப்பு விலங்குகளையும் பெயர் சுட்டி அடையாளப்படுத்தும் சமூக வழக்கம் காணப்படுகின்றமையாலேயே மொழியில் இத்தகைய நிலைமை தோன்றுகின்றது. மனிதன் தன் வளர்ப்பு விலங்குகளோடு ஊடாடும்போது அவற்றையும் அறிவு உடையனவாகக் கருதியோ கருதாமலோ அவற்றை ஏவுதல் முதலான தேவைகளின் நிமித்தமும் அன்புணர்ச்சியின் நிமித்தமும் அவற்றோடு உரையாட முற்படுகிறான். அந்நிலையில் அவற்றை தான், தாம் என்னும் படர்க்கைப் பெயராலும், எல்லாம் என்னும் பொதுப் பெயராலும், நீ, நீயிர் என்னும் முன்னிலைச் சுட்டுப்பெயர்களாலும் சுட்ட வேண்டி ஏற்படுகின்றது. இத்தகு விடயங்களையே தொல்காப்பியர் மேல்வரும் இரு நூற்பாக்கள் மூலம் புறநடைச் செய்தியாக முன்வைத்தார்.

> “இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன உரிமையிற்
> றிரிவுவேறு படூஉ மெல்லாப் பெயரும்
> நினையுங் காலை தத்த மரபின்
> வினையோ டல்லது பால்தெரி பிலவே”[30]

> “இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே

முறைப்பெயர்க் கிளவி தாமே தானே
எல்லாம் நீயிர் நீ எனக் கிளந்து
சொல்லிய அல்ல பிறவும் ஆஅங்கு
அன்னவை தோன்றின் அவற்றொடும் கொளலே்[31]

பெயர்ச்சொற்களை உயர்திணைப் பெயர், அ்.றிணைப் பெயர் என இரண்டாகவே வகுத்த தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றிய நேமிநாதர், அந்த இரண்டோடு இரு திணைக்கும் பொதுவானவையாக அமையும் இத்தகு பெயர்களை மூன்றாவது வகையாக்கினார்.

ĩஇயற்பேர் சினைப்பேர் சினைமுதற்பேர் என்று
மயக்கிலா மூன்றனையும் வைத்துக் ï கயற்கண்ணாய்
பெண் ஆணே பன்மை ஒருமையோடு போர்த்துறழ
நண்ணும் விரவுப்பேர் நான்கு்[32]

நன்னூலார் அவற்றைப் பொதுப்பெயர் என்கிறார்.

ĩமுதற்பெயர் நான்கும் சினைப்பெயர் நான்கும்
சினைமுதற் பெயர் ஒரு நான்கும் முறை இரண்டும்
தன்மை நான்கும் முன்னிலை ஐந்தும்
எல்லாம் தாம் தான் இன்னன பொதுப்பெயர்்[33]

எனினும் விரவுப் பெயர் என்பதே இலக்கண உலகில் இன்று பெரிதும் பின்பற்றப்படுகிறது. மேலும், திருத்தமாக விரவுத் திணைப் பெயர் என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

எது எவ்வாறாயினும் மரபுவழித் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பெயர்ச் சொற்களைத் திணை அடிப்படையிலும், பால் அடிப்படையிலுமே வகைப்படுத்தி உள்ளன. பிற்காலத்தில் அறுவகைப் பெயர் என்ற பகுப்பு முறையொன்று செல்வாக்குப்பெற்றது.அத்தகையபகுப்பினைத்தொல்காப்பியர் மேற்கொள்ளவில்லை. வீரசோழியம், நேமிநாதம் என்பவையும் மேற்கொள்ளவில்லை. நன்னூலாரும் அப்படியானதொரு பகுப்பை அடிப்படைப் பகுப்பாக மேற்கொள்ளவில்லை. திணை, பால் என்பவற்றின் அடியாகவே அவர் பெயர்ச்சொற்களை வகுத்தார். அவ்வாறு வகுத்தவற்றுள் உயர்திணை ஆண்பாற் பெயர், உயர்திணைப் பெண்பாற் பெயர், உயர்திணைப் பலர்பாற் பெயர், அ்.றிணை ஒன்றன்பாற் பெயர், அ்.றிணைப் பலவின்பாற் பெயர் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் எவ்வாறு ஆக்கம் பெறுகின்றன என்பதை விளக்கும்போது, இன்ன இன்ன வகையான பெயர்களோடு, இன்ன இன்ன இடைச்

சொற்களோடு அவ்வப்பாலுக்குரிய விகுதிகள் இணையப்பெறுவதால் ஆக்கம் பெறுகின்றன என்று கூறுகிறார். அந்நிலையிலேயே அறுவகைப் பெயர் குறித்த செய்தி தமிழிலக்கண உலகில் முதன்முதல் வெளிப்படுகிறது. பின்னர் ஆகுபெயரை வகைப்படுத்தி அது பற்றிய இலக்கணத்தைத் தரும்போதும் நன்னூலார்,

ñபொருள்முதல் ஆறோடு அளவை சொல் தானி
கருவி காரியம் கருத்தன் ஆதியுள்
ஒன்றன் பெயரால்é é é é é é ..ò[34]

என்று பெயர்ச் சொற்களைப் பட்டியற்படுத்துகிறார். குறிப்புவினை பற்றிக் கூறும் போதும் குறிப்பு வினைகள் அறுவகைப் பெயர் அடியாகத் தோன்றுவன என்கிறார்.[35]

நன்னூலார் óபொருள்முதல் ஆறுô என்று தனியாகப் பிரித்துக் குறிப்பிடுகிறார் எனினும், பெயர்ச் சொற்கள் ஆறு வகைப்பட்டவை என்ற ஒரு கொள்கையை அவர் அடிப்படைக் கொள்கையாக முன்வைத்தார் என்று கொள்வதற்கில்லை. வரலாற்று நோக்கிலே பார்க்கும்போது பெயர் பற்றிய வரைவிலக்கணத்தின் போதும், வகைபாட்டின்போதும் óஅறுவகைப் பெயர்ô என்ற கருத்தை அடிப்படைக் கோட்பாடாக முதன்முதல் முன்வைத்த நூலாக விளங்குவது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும், திருச்சி எஸ்.பீ.ஜி. கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக விளங்கியவருமான முத்துவீரர் என்பாரால் இயற்றப் பெற்ற முத்துவீரியம் என்னும் நூலாகும். அந்நூலில் சொல்லிலக்கணம் கூறுவதான óமொழியியல்ô என்ற பகுதியில் மொழி(சொல்)வகை இரண்டு என்ற கருத்தை ñமொழி பெயர் வினை என மொழியப்படுமேò[36] என்று கூறி, அடுத்த சூத்திரத்தால் அவற்றுள் முதலாவதான பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணம் கூறும்போது ñபொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழிலொடு வருவது பெயர் என வழுத்தப் படுமேò[37] என்கிறது முத்துவீரியம். அதுவரையில் பெயர்ச்சொற் பாகுபாட்டை மேற்கொண்ட தமிழிலக்கண நூல்கள் யாவும் திணை, பால் என்பவற்றின் அடிப்படையிலேயே மேற்கொண்டன என்பது மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். மிக அண்மைக் காலத்துத் தமிழிலக்கண நூல்களும் பாட நூல்களுமே பெயர்ச் சொற்களை பொருள், இடம் முதலாக ஆறாக வகைப்படுத்தும் முறையை உறுதியாகப் பிடித்துக் கொண்டன. அதுவே தமிழின் பெயர்ப் பகுப்புமுறை என்று தற்கால அறிஞர்களும் முடிவு செய்து விட்டார்கள். முடிவு செய்து அப்பகுப்புமுறை குறித்த விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்படுகின்றன.[38]

எவ்வாறாயினும், பெயர்ச்சொற்களை மேற்கண்டவாறு ஆறாக வகைப்படுத்தி நோக்குகின்ற முறைமை மொழியியலாளர்களுக்கு ஏற்புடைய ஒரு முறை அல்ல.

ñசொற்பொருளை வைத்துக்கொண்டு பெயர்ச் சொல்லுக்கு வரையறை கூறுவதற்கு ஆங்கில இலக்கண நூலார் முயன்றனர்é é .. தமிழிலக்கண நூலார் பொருட்பெயர், இடப்பெயர், காலப்பெயர், சினைப்பெயர், குணப்பெயர், தொழிற்பெயர் எனப் பெயர்ச் சொற்களை ஆறு வகைகளாகப் பிரிப்பதற்கும் பொருள்தான் அடிப்படை. தமிழ்ப் பெயர்ச் சொற்களெல்லாம் இந்த அறுவகைக்குள் அடங்கிவிடுமா? பெயர் என்னும் சொல் எந்த வகையில் அடங்கும்? இனி ஒரு சொல்லே ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட வகைகளில் அடங்கலாம். கடல் பொருட்பெயரும் இடப்பெயரும் ஆகலாம். உடம்பு என்பது மற்ற உறுப்புக்களுக்கெல்லாம் முதலாக இருப்பதால் பொருட்பெயர் என்று சிலரும், உயிருக்கு உறுப்பாக (இடமாக) இருப்பதால் சினைப்பெயர் (இடப்பெயர்) என்று வேறு சிலரும் கூறலாம் எனவே பொருளடிப்படையில் சொற்களுக்குத் திட்டவட்டமான வரையறை சொல்ல முடியாது என்பது விளங்கும்.ò[39]

நன்னூல் முதலான சில மரபுவழி இலக்கண நூல்கள், பெயர்ச் சொற்களை இடுகுறிப்பெயர் ï காரணப்பெயர் என இரண்டாகவும் பொதுப்பெயர் ï சிறப்புப் பெயர் என இரண்டாகவும், அந்த இருவகை வகைபாட்டையும் உறழ்ந்து இடுகுறிப் பொதுப் பெயர், இடுகுறிச் சிறப்புப் பெயர், காரணப் பொதுப் பெயர், காரணச் சிறப்புப் பெயர் என நான்காகவும் வகைப்படுத்துகின்றன.[40] இவற்றுக்கு மேலதிகமாக இடுகுறி, காரணம் ஆகிய இரண்டு பண்புகளையும் உட்கொண்டதான, காரண இடுகுறிப் பெயர் என்ற ஒன்றையும் முன்வைக்கின்றன.[41] இப்பெயர்கள் யாவும் குறித்த பொருள்களுக்கு இயல்பாகவே உரியனவாக ï அவ்வவற்றை நேரே சுட்டுவனவாக அமைவன என்றும், அவ்வாறல்லாமல் சில பெயர்கள் தமக்குரிய பொருளை அல்லாமல் அவற்றோடு தொடர்புடைய பிறவற்றைச் சுட்டுவன என்றும் கொண்டு இயற்பெயர் ï ஆகுபெயர் என்ற ஒரு வகைபாட்டினையும் நன்னூல் முதலான இலக்கண நூல்கள் முன்வைக்கின்றன.[42]

அடிக்குறிப்புகள்

1. (அ) தொல். சொல்லதிகாரம், சூ. *158, 159*
   (ஆ) நன். சூ. *270*
2. தொல். சொல்லதிகாரம், சூ. *198*
3. நன். சூ. *275*
4. கு. பரமசிவம், *(2011)*,பக். *94 - 97*
5. மேற்படி
6. எம்.ஏ. நு.்.மான், *(2010)*, ப. *58*
7. நன். மேற்படி
8. தொல். சொல்லதிகாரம், சூ. *160*
9. மேற்படி, சூ. *161*
10. மேற்படி, சூ. *162, 163, 164, 165, 166*
11. மேற்படி, சூ. *167, 168, 169, 170*
12. மேற்படி, சூ. *172, 173, 174*
13. மேற்படி, சூ. *171*
14. நேமிநாதம், சூ. *55, 56, 57, 58, 59*
15. நன். சூ. *276*
16. மேற்படி, சூ. *277*
17. மேற்படி, சூ. *278*
18. மேற்படி, சூ. *279*
19. மேற்படி, சூ. *280*
20. மேற்படி, சூ. *281*
21. மேற்படி, சூ. *282*
22. மேற்படி, சூ. *276*
23. மேற்படி, சூ. *281*
24. மேற்படி, சூ. *282*
25. திருவிசைப்பா, ப. *61*
26. மேற்படி, *274*
27. தொல். சொல்லதிகாரம், சூ. *171*
28. நன். சூ. *281*
29. தெல். சொல்லதிகாரம், சூ. *161*
30. மேற்படி, சூ. *172*
31. மேற்படி, சூ. *174*
32. நேமிநாதம், சூ. *58*
33. நன். சூ. *282*
34. மேற்படி, சூ. *290*

35. மேற்படி, சூ. *321*
36. முத்துவீரியம், சூ. *119*
37. மேற்படி, சூ. *120*
38. கு. பரமசிவம், *(2011)*,பக். *94*, *95*
39. மேற்படி, ப. *95*
40. நன். சூ. *275*
41. மேற்படி
42. நன். சூ. *290*